

Skam över det högre jaget

Välkomna. Jag kommer med välsignelser, mina käraste vänner. Välsignad är denna stund.
Välsignad är var och en av er och era nära och kära.

Jag har utförligt diskuterat med er den skuld och skam som alla människor känner över sitt lägre jag, sina brister och svagheter, sina missuppfattningar och avvikelser. I kväll skulle jag vilja diskutera en annan aspekt av den mänskliga personligheten, skammen över det högre jaget, det bästa och ädlaste i det mänskliga hjärtat. Detta kan låta otroligt – likväl är det så. Jag är säker på att ni alla kommer att inse sanningen i dessa ord när ni lyssnar noggrant.

Människor skäms konstigt nog lika mycket över sina förmågor att vara kärleksfulla, ödmjuka och generösa – det allra bästa de har att erbjuda – som de gör över den lilla, själviska och ogenerösa delen av sin natur. Låt oss betrakta vad som orsakar denna inre tragedi, denna meningslösa kamp. En viss huvudfaktor är ansvarig, som hos varje individ varierar i sin omfattning, sina detaljer och sitt uttryck.

När ett barn känner sig avvisat – och ni vet att alla barn gör det – huruvida den känslan är berättigad eller inte, gör inte någon skillnad – känner det sig i de flesta fall mer avvisat av den ena föräldern än av den andra. Det behöver inte vara så i verkligheten, för just den föräldern som tycks avvisa det har kanske en större verklig kärlek till barnet än den andra föräldern. Men hur barnet känner det, är vad som räknas när de inre intrycken ansamlas och formar bilderna – de förstenade, felaktiga slutsatserna – och upprättar mönster i personens senare känsloliv.

Barnet skulle vilja vara älskat och godkänt i en mycket större utsträckning än vad som är möjligt, särskilt av den förälder som verkar avvisa det. När denna odelade ömhet och tillgivenhet inte visar sig, känner barnet detta som ett avvisande och det uppstår en förvirring i själen. I barnets diffust upplevda känslor blir kärlek och acceptans från just den här föräldern det mest eftertraktade målet, desto mer så på grund av att den kärlek och acceptans i den utsträckning som barnet skulle önska, tycks vara ouppnåelig. Det önskade målet – odelad kärlek och acceptans – förväxlas med föräldrarnas tillbakahållande av det. I barnets förvirrade, omogna sinne blir den avvisande föräldern nu önskvärd och intar platsen för det som ursprungligen önskades: odelad kärlek, godkännande och acceptans. Ett ytterligare resultat av denna förvirring är att den avvisande föräldern inte tycks

vara en kärleksfull person. Modern eller fadern är önskvärd också för att det som önskas från honom eller henne är önskvärt. Att inte älska blir därför ett önskvärt tillstånd. Barnets psyke säger: ”Om jag inte älskar, kommer jag att vara önskvärd, min kärlek kommer att sökas. Precis som jag inte avvisar den som avvisar mig, kommer jag inte längre att vara avvisad.” Eftersom den som avvisar tycks vara kall, reserverad och fri från känslor, blir detta beteendemönster – inbillat eller verkligt – önskvärt och något att efterlikna.

När man betraktar den här inre processen, kommer man återigen att upptäcka att även om processen inte är logisk när den analyseras och känslorna översätts till koncisa tankar, har den i barnets sinne sin egen förståeliga, begränsade logik. Ingen konflikt som uppstår i psyket är totalt meningslös, även om känslorna kan vara mycket begränsade och bristfälliga när de undersöks ingående. En sann bild kan endast erhållas efter att de förvirrade känslornas speciella logik förstås.

Med förvirringen kring föräldrarnas avvisande i det omedvetna, växer personligheten till en i övrigt mogen individ, men behåller just detta intryck som ofrånkomligen färgar hela hans eller hennes känsloliv. Djupt i det omedvetna känner han eller hon att det inte är önskvärt, och därför skamligt, att visa upp allt det som det inre barnet fortfarande trängtar efter.

Att en individ drar sig undan från och vägrar att älska, är ofta mycket mindre styrt av rädslan för att bli sårad och besviken än av de föräldraomständigheter som här uppenbaras. Det är viktigt att få insikt om denna komponent inom er, oavsett på hur dolt och motstridigt sätt den kan komma till uttryck genom motsatta drifter och tvångsimpulser. Hjärtskärande problem uppstår ur denna konflikt. De kan endast avlägsnas genom att känna igen den grundläggande, felaktiga slutsatsen med alla dess kedjereaktioner och utlöpare.

Å ena sidan finns skulden över att man är självisk och självcentrerad som gör kärleken till ett olönsamt, ofördelaktigt äventyr. Å andra sidan finns skammen över att älska. Denna konflikt i sig sliter itu människans hjärta. Du försöker tvinga dig att älska samtidigt som din naturliga önskan, som kommer från det högre jaget och som verkligen vill älska, hejdas för att du skäms över den. Du känner därmed skuld över att inte älska och skam över att älska.

Beakta också att barnet känner sig djupt förödmjukat när det hungrar efter kärlek och ömhet, men i stället avvisas. I dess omedvetna sinne formas idén om att det är förödmjukande att älska. Eftersom den mest eftertraktade personen för barnet har hållit tillbaka kärleken och det fria givandet av känslor, måste kärlek vara något skamligt som man behöver dölja. Förståelsen av att rädslan för att älska ofta grundar sig mindre i rädslan för att bli sårad och besviken än i de faktorer som jag diskuterar, är en mycket viktig insikt.

I ert eget utforskande kan ni upptäcka förekomsten av denna konflikt genom att känna igen olika symptom. Självobservation kommer att avslöja hur du reagerar i vissa situationer, eller snarare hur dina känslor reagerar och betar sig. Dessa reaktioner är ofta subtila. Sådana subtiliteter är verksamma när du skäms över att be om något eller när du upptäcker en stark känsla av skam över att visa ditt hjärta och blotta ditt innersta behov. Eller så märker du till exempel att du skäms över att be. Representerar inte det som du skäms över – ditt hjärtas behov, att visa upp ditt sanna jag med all dess kärleksfulla generositet, liksom bönen – det bästa i dig?

Detta är en annan universell konflikt. Ibland är den mycket uppenbar, medan den vid andra tillfällen blandas med så många andra konflikter att den är svår att upptäcka. Likväl finns en del av denna grundläggande konflikt hos varje individ.

Vissa särskilda omständigheter spelar också en roll och avgör denna konflikts intensitet. Observera din relation till den andra föräldern, den som på ett fritt sätt tycks ge det som du önskar få från den avvisande föräldern. Om situationen är sådan att den avvisande föräldern utåt sett är den ”överlägsna”, alltid vinnaren, medan den kärleksfulla föräldern är dämpad, synbarligen svagare och under den avvisande föräldrarnas dominans och kanske till och med lite föraktad, blir konflikten ännu starkare i själen – huruvida det verkligen är så spelar inte någon roll så länge barnet känner att det är så. Då bevittnar barnet, utöver sin egen upplevelse av att vara avvisad, hur den kärleksfulla föräldern skenbart eller faktiskt avvisas. Barnet får då intrycket av att den kärleksfulla föräldern är svag medan den avvisande föräldern är stark. Kärlek blir därför svaghet, medan att vara reserverad är ett tecken på styrka, åtminstone i det omedvetna. Barnets önskan är att vara lika stark som den eftertraktade föräldern och absolut inte så svag som den icke eftertraktade föräldern.

De felaktiga slutsatser ni har i detta avseende kan vara av många slag. Det kan vara helt felaktigt att den avvisande föräldern är stark, medan den kärleksfulla föräldern är svag. Motsatsen kan också gälla. Men situationen mellan dina föräldrar kan i själva verket i viss mån vara som du ser den. Den felaktiga slutsatsen är då att det inte är kärlek som gör den givande föräldern svag, utan andra särdrag. Det kan vara en förvrängning av kärlek som orsakar svagheten. Eller så är förmågan till kärlek relativt verklig och andra faktorer orsakar svagheten och drabbar kärleksförmågan. Den ”starka” avvisande föräldern behöver å andra sidan egentligen inte alls vara stark. Han eller hon kanske har många önskvärda egenskaper som är värda att ta efter, men säkerligen inte detta att hålla tillbaka kärlek och förhindra att de bästa egenskaperna i hans eller hennes personlighet visas.

Situationen kompliceras ytterligare om exempelvis den dominerande ”starka” föräldern är den som, på grund av många andra bidragande faktorer, ger mer kärlek än den svagare föräldern som står under den ”starka” föräldrarnas dominans. Vardera förälder kan då ha ”önskvärda” egenskaper, men de strider ofta mot varandra. Omedvetet kan du hos den ena föräldern förakta det som du försöker efterlikna hos den andra, där du slits itu av själva det faktum att du är omedveten om vad du vill och att ditt mål inte är realiserbart då vissa faktorer i det tar ut varandra. När situationen med föräldrarna inte är så extrem är det svårare att komma till roten till problemet. Det kompliceras då ytterligare av att känslorna är subtila och svårfångade hos såväl föräldrarna som hos dig själv. Att inse detta är så viktigt eftersom det orsakar dig desto större svårigheter.

En ytterligare komplikation är att det yttre framträdandet ofta inte motsvarar den inre situationen. Utåt sett kan den ena föräldern vara mycket mer dominerande än den andra. Den inre situationen vara precis den motsatta. Eller utåt sett är ingen av dem dominerande och ”stark”, men i det inre finns det mycket bestämt en sådan obalans i relationen. Ni får inte glömma att särskilt som barn absorberar man den inre situationen, man registrerar den på ett mycket fint sätt, medan den yttre situationen bevaras i det intellektuella minnet. Den senare har mycket mindre effekt på dig än den förra. Oavsett hur den yttre situationen ser ut, känner du intensivt den beroende, trängande, behövande föräldern som underlägsen, medan du betraktar den som avvisar dessa önskemål och behov som stark och överlägsen. Du allierar dig således på ett mycket subtilt sätt med den avvisande föräldern och tillsammans med honom eller henne avvisar du den svaga föräldern. Du skulle hellre accepteras av den eftertraktade, avvisande föräldern än att identifieras med den svaga, behövande och beroende föräldern. Huruvida du faktiskt sviker den svaga föräldern i ord eller gärningar eller om du bara önskar att göra det, spelar inte någon roll när det gäller ditt innersta jag. Enbart benägenheten räcker för att du ska känna detta som ett svek, och i en bemärkelse är det ett svek. Sveket förvärras för att du överger just det som du trängtar efter.

Du sviker det bästa i dig eftersom du förhindrar din kärleksförmåga att utvecklas. Samtidigt sviker du den föräldern som faktiskt har gett dig det som du önskade ta emot från den andra föräldern. Omedvetet betraktar du nu hans eller hennes själva givande som en svaghet som förtjänar förakt.

Sveket är subtilt, men det utgör samtidigt den mest dominerande konflikten i din själ. Under ert arbetes gång är det nödvändigt att hitta den delen där ni sviker inte bara det bästa, det högsta och det ädlaste i er, utan också den förälder som var svagare till att börja med och som kanske har älskat och värnat om er på ett mycket mer tillfredsställande sätt. Att hitta och upphöra med detta inre svek är viktigt, inte för att föräldern som du har avvisat lider av det, utan mest för att du själv lider av det mycket mer än du inser. Sveket tynger dig med skuld. Det är den djupaste av era skulder.

Bara häromdagen diskuterade vi skuld känslor och jag talade om hur ofta människor skapar en inbillad skuld eller klandrar sig själva för mycket oväsentliga brister för att inte konfrontera sin huvudsakliga skuld. För de flesta av er består den huvudsakliga skulden, som ni utestänger från ert medvetande, av att ni sviker kärleken. Så länge du inte blir medveten om och ser och möter alla förgreningar och aspekter av ditt svek av den som har älskat dig mest för den som har gett dig mindre – åtminstone enligt dina känslor – förmörkar detta svek din syn på livet. Det slår ut din självtillit, ditt självförtroende, din självaktning. Det är ansvarigt för de djupaste rötterna till dina underlägsenhetskänslor. Du litar inte på dig själv med detta svek inlåst i din själ. Psyket säger: ”Hur kan jag lita på mig själv när jag vet att jag är en svikare, när jag vet att jag fortsätter att ständigt svika det bästa i mig? Om jag inte kan lita på mig själv, kan jag inte lita på någon annan.” Detta är det naturliga resultatet, en ytterligare kedjereaktion. Om du inte litar på människor, kommer du ofrånkomligen att dra till dig dem som ständigt kommer att bekräfta att du inte har någon anledning att lita på dem. Men om du genuint litar på andra, kommer du att kunna urskilja och bedöma på ett adekvat sätt och du kommer att dra till dig många som berättigar ditt förtroende. Detta kan endast ske om du först fastställer orsaken till att du inte litar på dig själv. Och detta kan i sin tur bara ske om du hittar och avlägsnar det grundläggande sveket som jag har antytt.

Alltså, mina vänner, finn sveket inom er som ni har burit. Undersök det fullt ut, även om du inte längre har möjlighet att observera samspelet med dina föräldrar. Samma känslor kan överföras till andra människor som på något avlägset sätt ersätter dem psykologiskt. Det kan vara en vän, en make, en maka, en släkting, en arbetskamrat, någon som står dig nära och är viktig för dig på något sätt. Kanske fortsätter du sveket på samma subtila sätt som du svek föräldern. Närhelst du avvisar en person som är beredd att erbjuda dig genuin kärlek och tillgivenhet eller vänskap eller hjälp på något sätt, och av en eller annan anledning känner du eller föreställer du dig att den här personen är hjälplös eller svag eller beroende, intar han eller hon rollen av den ”svaga” föräldern. Det kanske å andra sidan finns en annan person som inte är så beredd att ge dig det du önskar. Det behöver inte vara kärlek, det kan vara respekt, beundran, acceptans. Den här personen intar då rollen som den avvisande föräldern. Undersök dina mest subtila och svåråtkomliga känslor. Ta dig förbi de ibland giltiga aspekterna som fortfarande kan utgöra rationaliseringar för det inre sveket som du begår om och om igen mot den ena föräldern såväl som mot ditt innersta jag.

Detta svek är något så väldigt subtilt, mina kära vänner, att man inte kan sätta fingret på det genom att bara titta på sina yttre handlingar. Man kan inte finna stöd för sveket i några yttre gärningar. Om du inte verkligen är angelägen om att undersöka dina innersta reaktioner och känslor i detta avseende, kan ingen övertyga dig. Du kommer att hitta utmärkta argument för att bevisa att det inte är så. Men ditt hjärta kommer aldrig att övertygas, och det är det som verkligen betyder något.

Problemet, i dess enklaste uttryck, grundar sig i följande felaktiga slutsats: Kärlek är svaghet; att hålla tillbaka kärlek och tillgivenhet är styrka. Eftersom du inte vill vara svag och behövande, efterliknar du inte bara den personen som motsvarar din felaktiga uppfattning om styrka, utan du sviker också den som för dig ser ut att vara svag. När du väl upptäcker dina känslor, reaktioner och inställningar som svarar mot den här missuppfattningen, kan du ompröva begreppen och forma nya i överensstämmelse med sanningen. Du kommer då att se att det finns många förvirringar och misstag inom dig som får dig att begå svek, vilket har många ytterligare negativa konsekvenser i ditt inre och yttre liv. Den här insikten och en urskiljande inställning till dina inre motiv kommer att ge dig styrka genom att göra det möjligt för dig att närma dig verkligheten. Det är av största vikt att ni börjar söka i den här riktningen. Hitta den delen i dina känslor där du associerar kärleksfulla och ödmjuka handlingar som erbjuds i en sund och sann bemärkelse med svaghet. Hitta den delen inom dig som tror att styrka är att vara reserverad eller kylig. När du hittar den, hittar du ditt självförräderi.

Genom att upptäcka de felaktiga uppfattningarna och sedan, lite i taget, anamma de rätta uppfattningarna, kommer du att upphöra att vara rädd för att kärlek är förödmjukande, att ödmjukhet, generositet, ömhet och att visa upp ditt sanna jag är tecken på svaghet. Ditt sanna jag är mycket ofta dolt bakom en stenmur. Denna stenmur består inte av ondska eller ens själviskhet. Inte heller består den av den rädslan för att bli sårad och besviken. Ja, alla dessa bidrar också, men i en mindre utsträckning. Huvudkomponenten i muren bakom vilken du gömmer ditt verkliga jag, är skammen över en svaghet som du föreställer dig, över att vara dig själv med ditt älskande hjärtas all ömhet och förståelse, all sympati och sårbarhet.

Det finns många människor som kanske säger: ”Detta gäller inte för mig, för jag är en mycket öppenhyrtig person. Jag ger min kärlek fullt ut och på ett fritt sätt.” I ett sådant fall kan det delvis vara sant att det verkliga jaget kommer fram ur gömslet. Men i de allra sällsyntaste fallen – bara hos en individ som är mycket långt framskriden i sin rening – är det helt och hållet så. En del av det verkliga jaget manifesteras, men en annan del förblir dold. Ja, du kan ha det generösa hjärtat som vill ge det yttersta och vars kärlek kan tränga igenom de många lagren av felaktigheter och missuppfattningar. Samtidigt drar du dig också tillbaka bakom ditt skal eller din mur. En del av det du visar upp som kärlek och som att ge dig själv kanske inte kommer ur ditt verkliga jag, utan kan vara ”lånat”, så att säga. Då är det inte riktigt ditt eget. Detta är återigen en subtil sak. Bara i ditt personliga arbete kan du känna huruvida det är så och i vilken utsträckning.

Varför är det så att du håller det bästa inom dig inneslutet, medan du ”lånar” ett liknande beteendemönster och använder det som ett substitut för det verkliga? Den kärleksfulla, givande, utåtriktade personlighet som du kan vara ibland, kan mycket väl vara endast en del av ditt sanna

jag. Varför? Som jag just förklarade, skammen över att älska och att ge, får dig att dölja ditt sanna jag bakom en mur. Den oundvikliga effekten måste vara insikten om att du är utdömd och lämnad ensam. Detta leder dig inte på något sätt till att du omprövar det första intrycket av att det är skamligt att älska. Denna slutsats är för det första inte längre medveten, du kan därför inte förändra den. Ni vet mycket väl att ingenting kan förändras så länge som det är dolt från medvetandet. Det första intrycket, som föranleder den felaktiga slutsatsen, är dessutom mycket starkare, oändligt mycket kraftfullare, än alla efterföljande intryck och upplevelser. Du gör således en kompromiss genom att bevara den ursprungliga, felaktiga slutsatsen: "Jag får inte älska, jag får inte avslöja mitt verkliga jag" och därpå lägga till den nyare erfarenheten av att man möter klander och ensamhet om man förblir reserverad. Det senare gör att du tillägnar dig en fasad där du är utåtriktad och uttrycker känslor och kärlek som inte är helt verkliga. Du visar fortfarande inte ditt verkliga jag.

Jag menar inte att denna utåtriktade personlighet som fungerar som ett substitut är något tillgjort eller vad ni kanske kallar "bluff". Nej, det är återigen mycket mer subtilt än så. Den är en del av ditt väsen, men den är inte det verkliga jaget. Vissa av det verkliga jagets känslor är dock beståndsdelar i detta ovanpålagda lager. Många andra strömmar, som grundar sig dessa konflikter, underminerar den ursprungliga och verkliga personlighetens renhet. På ett subtilt sätt dramatiserar du dig själv och din kärlek desto mer, för att du inte vågar visa det som är verkligt. Detta sker i många aspekter av livet. Det är lättast att finna i kärleksrelationen mellan könen.

Ni kan se vart denna särskilda fas i arbetet leder er. Genom att upptäcka och förstå hur sveket gäller för ditt eget vidkommande, upptäcker du också att du mestadels håller ditt verkliga jag dolt. Med denna insikt förbereder du marken för att låta ditt verkliga jag träda fram, komma ut i det fria. Detta arbete är inte så enkelt som det kan tyckas, inte heller är det så svårt som det kan tyckas för vissa av er.

Ni kanske redan vid denna tidpunkt anar att målet med att renas är att befria er sanna personlighet. Detta är frihetens verkliga innebörd och det enda möjliga sättet att leva lyckligt, att vara stark i en sund och verklig bemärkelse. Själva faktumet av att bli medveten om den universella konflikten kring skammen över det högre jaget, att börja känna hur den existerar i dig personligen, även långt innan du kan öppna fängelsedörren och släppa ut ditt verkliga jag, kommer att få dig att uppleva en underbar ny inre styrka. Medvetenheten om att detta finns inom dig och den ständiga observationen av hur det yttrar sig i dina dagliga känslomässiga reaktioner, kommer att föra dig närmare att avlägsna dina fängelsegaller, så att du kan frigöra ditt verkliga jag.

Ditt verkliga jag kommer att glädjas. Du kommer då att se klart och utan tvivel att det var fel att ha trott att du behöver dölja det bästa i dig, att det är något skamligt. Du kommer att se vilken

onödig börda det var att hålla ditt verkliga jag dolt. Den ena personen kommer att dölja det bakom en mask av att vara reserverad och synbarligen stark. Den andra kommer att dölja det bakom ett ovanpålagt lager av något som liknar det verkliga jaget i alla dess bästa aspekter, men som inte riktigt är det. I båda fallen behöver man avlägsna det falska lagret och se var det verkliga jaget är. Låt det kliva fram, även om det i början bara gör det vid sällsynta tillfällen, mycket försiktigt. Men sedan kommer det verkliga du att märka att du inte behöver vara rädd, du behöver inte skämmas. Rädslan kommer oftast som en följd av skammen över att blottas. Genom den här processen kommer du att avlägsna fantomvärlden som du har skapat utifrån dina falska barndomsintryck. Ni har ingen aning om vilken enorm lättnad det är att driva bort denna fantomvärld och leva i verkligheten. Endast ditt verkliga du kan leva i den, för de ovanpålagda lagren, skapade utifrån överkliga föreställningar, kan inte leva i verklighetens värld. Du kommer att leva i frihet; du finner det inte längre nödvändigt att svika det bästa i dig eller svika någon annan.

Finns det några frågor om detta ämne, mina vänner?

FRÅGA: Hur relaterar allt detta till Oidipuskomplexet?

SVAR: I det tillstånd som kallas Oidipuskomplexet är sambandet mellan det och den konflikt som jag har diskuterat följande: Den uppvaknande sexuella instinkten blandas med längtan efter att vara älskad av den avvisande föräldern. När detta är fallet försvåras konflikten. När den uppvaknande sexuella instinkten vänder sig till den andra föräldern, den som inte avvisar eller avvisar mycket mindre, behöver problemet som diskuteras i kväll inte vara lika starkt, men det själsliga tillståndet kan då vara mycket mer komplicerat och motstridigt. Det är omöjligt att generalisera. Varje fall är unikt och måste undersökas. Man kan då se hur allt hänger samman.

FRÅGA: Jag läste en bok som heter *Kosmiskt medvetande*. Där står det: "Förlusten av känslan av synd är en av det kosmiska medvetandets mest slående egenskaper." Vad innebär detta?

SVAR: Er värld på jorden är, som ni alla vet från föredragen och den undervisning som ni har tagit emot, en överklig värld. Man skulle kunna kalla det för en tillfällig verklighet. Sakerna som ni upplever, slutledningarna som ni gör med intellektets ytliga logik som bortser från den andliga och absoluta sanningen, brister. De har ett begränsat värde och en begränsad sanning, likt själens felaktiga slutsatser som barnet drar, som gäller på ett riktigt sätt i en viss situation. De är inte utan sin egen märkliga logik, begränsad som den kan vara. Dessa slutsatser är likväl felaktiga och orealistiska när de tillämpas som en generell sanning i livet. Samma relation existerar mellan slutsatserna och slutledningarna som intellektet formar på ett riktigt sätt när de tillämpas på vissa

betingelsers tillfälliga omständigheter i detta liv på detta jordiska plan, och den absoluta verklighetens andliga lagar där samma slutledningar och slutsatser är felaktiga.

En synd är, som ni alla vet, ingenting annat än en okunnighet. Den är en förvrängning. Ingen är ond eller dålig eller illvillig för att han tycker om det för dess egen skull. En person kan vara allt detta för att han felaktigt tror att det tjänar honom som ett skydd. Ju mer du analyserar och förstår dig själv, desto mer kommer du att finna detta vara sant för ditt eget vidkommande och därför måste det också vara sant för andra. När människor betar sig negativt, kommer du därför inte längre att känna dig rädd eller personligen involverad. Det kommer inte längre att orsaka dig några svårigheter. Detta kanske låter omöjligt, men det är sant.

När en person har höjt sitt medvetande och förnimmer antydningar av den absoluta sanningen, då inser han eller hon att det inte finns något sådant som ondska, dålighet, synd, illvilja. Allt detta råder endast så länge ni lever i den här jordiska sfären med den begränsade synen som orsakas av era egna förvrängningar. När ni väl har höjt er över detta tillstånd fyllt av misstag, kommer ni att se att all ondska på detta plan inte är något annat än ett försvarsvapen, eller snarare ett skenbart försvarsvapen, för i verkligheten har det precis motsatt effekt. När motiven för ondskan och synden väl inses, kommer du inte längre att vara rädd för den, du känner inte längre att du personligen är hotad och därför förlorar du känslan av dess verklighet. Ni är alla på väg mot att uppleva den här sanningen, åtminstone i viss grad.

När du upptäcker och löser upp dina egna felaktiga slutsatser, kommer det inte längre att finnas något som hindrar dig från att älska och vara fri. Du avlägsnar då den delen inom dig som befann sig i mörker, som var självisk och kärlekslös på grund av felaktiga slutsatser. Där du har upptäckt och avlägsnat misstaget, har du en sann uppfattning om verkligheten, du kan älska utan att vara rädd och du lever därför utan synd, om man vill använda det uttrycket. Ondska och synd utgör produkter av en illusorisk värld som endast existerar medan man lever i illusionen, men de har ingen absolut verklighet. I samma stund som du höjer ditt medvetande, är du fri från illusionen; den har inte längre alls någon verklighet. Även när du ser brister hos andra, kommer du med detta upphöjda medvetande att se igenom det, du förstår dess betydelse, dess ursprung och inser på så sätt dess mycket temporära effekt. Misstag, eller synd, har i själva verket ingen effekt alls på verkligheten; det påverkar bara dem som fortfarande lever i en överklighet *medan* de lever i den.

FRÅGA: Jag skulle vilja ställa en fråga om skaparberättelsen. I Edens trädgård, de två träden: Jag förstår varför frukten från kunskapens träd var förbjuden – för att vi själva långsamt måste erhålla den, i stället för att den serveras till oss på ett silverfat. Men jag förstår inte det andra, odödligheten. Som andar är vi trots allt odödliga oavsett, så vi har redan ätit frukten. Varför är den förbjuden?

SVAR: Detta hänvisar naturligtvis till livet på jorden. Detta gäller, precis som kunskapens träd, för den inkarnerade anden. De båda trädens innebörd skulle omöjligt kunna gälla för den befriade anden som lever i andevärldens absoluta verklighet. Om människor vore födda med den inre övertygelsen om, den inre vissheten i, som inte är frambringad av den egna utvecklingens arbete, att de är odödliga i anden samtidigt som de ännu inte är renade, skulle deras överlevnadsinstinkt vara för svag. De behöver ha osäkerheten i den utsträckning att de fortfarande måste lösa sina inre problem och förvirringar. Detta är för deras eget skydd. De skulle inte ta sig an jordelivets svårigheter; de skulle vara lata. De skulle kunna föredra att utvecklas på ett långsammare sätt eller vara tillfredsställda med en något ökad medvetenhet som ger dem bättre förutsättningar, men de skulle sakna drivkraften att frigöra sig helt och fullt för att tidigare nå fram till ett tillstånd av enhet. Hela frälsningsplanen skulle fullbordas så mycket senare om människor inte skulle hålla sig kvar vid jordelivet för att de ännu inte har någon visshet. Att denna kunskap har förhindrats påskyndar utvecklingen.

Om den inre förnimmelsen av och övertygelsen om odödlighet å andra sidan uppstår som ett resultat av utvecklingens hårda arbete, kommer den inte att minska viljan att leva på jorden. Utvecklade individer kommer tvärtom då att välkomna livet på jorden i en annan bemärkelse, och ännu mer så än tidigare när de bara höll sig kvar för att de var osäkra. Glädjen över livet på jorden i vetskapen om att det finns ett mycket bättre tillstånd, är en biprodukt av att utvecklas andligt, av ett högre medvetandetillstånd. De som har lyckats arbeta sig fram till ett högre medvetande vet att de är odödliga. De vet det, för att de i svetten av sitt arbete har befriat sig själva från misstag. De kommer då att finna skönhet i det jordiska livet, inte för att de tror att detta är den enda formen av liv och att de måste hålla sig kvar vid det, utan just på grund av att de vet att det finns mer.

Avsaknaden av detta upphöjda medvetandetillstånd kan göra livet på jorden svårt; utblicken är rätt så dystert då man fortfarande lever i onskans och syndens illusion, i misstag och missuppfattningar. Men oavsett hur svårt man tycker att det är, kommer man, om självdestruktiviteten inte är överdrivet stark, att hålla sig kvar vid livet – och detta är gott och viktigt. Om den inre *övertygelsen* om odödlighet – jag talar inte om *tro* – emellertid skulle ges till människor ”på ett silverfat”, som du uttryckte det, utan den egna utvecklingens organiska växande, skulle de inte hålla sig kvar vid livet. Jag säger inte att sådana människor nödvändigtvis skulle begå självmord, men deras kamp för att hålla glädjen i livet levande, även om den endast manifesteras sällan, deras förmåga att se skönhet i det, skulle inte väckas.

Mina käraste vänner, jag kommer att dra mig tillbaka till min värld och lämna er igen med gudomliga välsignelser, med kärlek och styrka, med all hjälp vi kan ge var och en av er som går på denna väg. Må er vilja att arbeta er fram till en verklig frihet, ge er den glädje som ni har rätt

att ha och som ni kan få genom att befria er själva. Var välsignade, mina kära vänner, var i frid,
var i Gud!

Redigerat av Judith och John Saly, 1996.

Översatt från engelskan av Magdalena Rosell, språkgranskat av Clifford Weinmann, 2024.

För mer information om hur du kan finna och delta i Pathwork-aktiviteter över hela världen, besök www.pathwork.org

Följande tillkännagivanden är avsedda som en vägledning kring användningen av namnet Pathwork® och detta föredragsmaterial.

Varumärke

Pathwork® är ett USA-registrerat varumärke som ägs av The International Pathwork Foundation (här kallad stiftelsen Pathwork) och som inte får användas utan uttryckligt skriftligt tillstånd från denna stiftelse. Stiftelsen kan dock efter eget gottfinnande tillåta att andra organisationer eller personer, såsom exempelvis filialer och avdelningar, får använda varumärket Pathwork®.

Upphovsrätt

Upphovsrätten till Pathwork Guide-materialet tillhör med ensamrätt stiftelsen Pathwork. Detta föredrag kan reproduceras i enlighet med stiftelsens varumärkes- och upphovsrättspolicy, men texten får inte ändras eller förkortas på något sätt. Inte heller får upphovsrättsmärket, varumärket eller eventuella andra tillkännagivanden tas bort. De som tar del av materialet får endast debiteras kostnaden för reproduktion och distribution.

Varje person eller organisation som använder stiftelsen Pathworks varumärke eller upphovsrättsskyddade material anses ha gått med på att följa stiftelsens varumärkes- och upphovsrättspolicy. Önskar du mer information om eller en kopia av denna policy, kontakta stiftelsen.

2024-05-19